

Listy

z Rokycan

1-2011

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvoji, pakli
tvoje paže chce, všechny stroje stojí!
Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a
svobodu neválčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby.

Slovo k nastávajícímu roku 2011

K naplnění a k zvládnutí všech životních změn v roce 2011 Vám i Vaším rodinám přeji jménem OV KSČM Rokycany hodně zdraví, štěstí a optimismu.

Ačkoliv tento rok nebude rokem volebním, čeká v nejbližší době okresní stranickou organizaci v Rokycanech práce, hlavně v oblasti politického potenciálu členské základny a efektivity stranické struktury KSČM v našem okrese.

Ukazuje se, že i pro náš rokycanský okres je nanejvýš prioritní úkol přijímání nových členů strany, jejich zapojení do práce v základních organizacích KSČM a nebát se je pověřovat funkcemi v naší straně, v komisích samosprávy, v občanských sdruženích a hnutích. Jen tak dokážeme zlepšit stav členské základny a efektivnost stranické práce. Dalším úkolem je aktualizovat organizační a jednací řád okresního výboru KSČM Rokycany tak, aby odpovídal schváleným změnám ve stanovách KSČM na celostátní konferenci dne 26.6.2010.

Důslednou kontrolou zabezpečit plnění svých přijatých usnesení a usnesení vyšších stranických orgánů. K naplnění této stranické práce je potřeba řešit připomínky jak stranických orgánů, tak i jednotlivých členů strany v souladu s přijatými Zásadami pro práci s dopisy a připomínkami.

Stručně řečeno, naplňovat „Hlavní směry stranické práce okresní organizace“, přijaté okresní konferencí do období konání VIII. sjezdu KSČM.

Dále Vám chci k plnění našich stranických úkolů popřát co nejmenší dopad „úsporných opatření“ vlády na životní úroveň většiny z nás. Těchto nepopulárních kroků se můžeme pokusit využít k větší spolupráci všech nespokojených levicově orientovaných spoluobčanů.

Karel Šmejkal,
předseda OV KSČM Rokycany

Zdravotnictví bylo rodinným drahokamem

Když často píšeme v našem měsíčníku kritické články na současný kapitalismus a objektivní články na socialismus, například vychalujeme socialistické zdravotnictví, zajisté mnozí občané z pravé strany nás označují za tluchuby, neboť za socialismu bylo všechno špatné, hlavně, že to máme za sebou.

Jenže. Ať lži a propaganda i nenávist dnešní pravice vyplouvají na povrch jakkoli a nelze je argumenty utopit, historii nelze utopit nebo zfalšovat tak dalece, aby zvítězila nová prokapitalistická historie.

Ano, zdravotnictví za socialismu, ale i jeho zbytky po r. 1989. bylo českým rodinným drahokamem.

I školství bylo rodinným drahokamem.

I sociální zabezpečení bylo rodinným drahokamem

I zemědělství bylo rodinným drahokamem.

I moderní průmysl strojírenský, textilní, elektrotechnický a já nevím co ještě, byl národním drahokamem.

I právo na práci a povinnost pracovat bylo drahokamem. Atd.

Že zdravotnictví bylo rodinným drahokamem – to jsem si nevymyslel já. Píše o tom český filosof, profesor Erazim Kohák, který emigroval do USA již v r. 1948, odkud se natrvalo vrátil do vlasti v r. 1995, takže je velmi dobře obeznámen se zdravotnictvím v USA i v jiných zemích, a může při srovnávání s československým zdravotnictvím být hodně objektivní., ale také nemůže ho nikdo nařknout z toho, že je nakloněn socialismu. Troufám si – a doufám, že mi to promine – ocitovat část jeho komentáře z příspěvku, publikovaného v Právu 13.12.2010, v němž mj. píše.

"Protest lékařů je prubířským kamenem naší demokracie. Podpoříme jej ve jménu spravedlnosti a soudržnosti? Nebo připustíme škrcení lékařů a rozklad zdravotnictví, jen aby naši vládcí nemuseli krátit výsady movitých a mocných?" ptá se ve svém komentáři známý filosof Erazim Kohák.

Náš zdravotní systém jsem vždycky považoval za náš rodinný drahokam. Čtyřicet let jsem prožil v zemi (od r. 1948 v USA, pozn. naší red.), kde lékaři ordinovali za vývěskou ZDE SE PLATÍ PŘEDEM. Když jsem se vrátil (do ČR), první slova u lékaře nebyla „To bude čtyřicet dolarů“, nýbrž „Tak co vás bolí?! Byl jsem tehdy jako u vidění.

Vysoká úroveň péče se nelišila podle příjmu. V čekárně lidé ani nepomysleli, jak to zaplatí. Ani moji spolupacienti na pokoji se nehrozili, co bude jejich nemoc znamenat pro rodinu. Pozvání na kontrolu nevyvolalo podezření, že pan doktor splácí jachtu.

Naše zdravotnictví nám poskytovalo něco, co jsem předtím nezažil - svobodu od strachu, že mi náklady při onemocnění zničí život a zatíží i mé děti. To sliboval Roosevelt ve svém posledním poselství - svobodu od strachu z nemoci, z bídy, ze svévole, ze stáří. **Tam k tomu nedošlo. Zažil jsem to až u nás.**

O to teď máme přijít. Vyděrači vzali náš sociální systém jako rukojmí. Teď vyhrožují, že nechají rozpadnout naše zdravotnictví, pokud se nepodřídíme jejich požadavkům. Nemám na mysli lékaře. Požadavky Lékařského odborového

klubu vyděračské nejsou. Lékaři se nedomáhají vyrovnání s příjmy kolegů v bohatých zemích. Své požadavky odvozují ze zdejší průměrné mzdy. Vzhledem k délce odborné přípravy a nesmírné odpovědnosti lékaře bychom těžko považovali odměnu ve výši jedenapůlnásobku až trojnásobku průměrné mzdy za vyděračský požadavek..."

To nám decentně ale upřímně přiznává profesor Kohák, který zcela nenápadně přiznává, že tento zdravotnický drahokam, kde se při péči o zdraví nic neplatilo a kde pacient se nemusel bát, že za léčení může přijít na mizinu, vybudoval pro své občany socialismus. (Cis)

Hasta la vista, Barbara!

Loučení s charge d'affaires Kubánské republiky Barbarou Montalvo (na fotografii) 15. prosince u příležitosti ukončení její mise v České republice bylo dojemné. I ta středeční pražská vánice jakoby zasypáváním vyšlapaných cestiček okolo kubánského velvyslanectví chtěla spojit stopy přátelství mezi kubánským a českým lidem. Proto při loučení převažovala radost z vybudovaného díla nad ojedinělými slzami dojetí. Připomenuli jsme si její působení promítnutím nejpodstatnějších záběrů ze společných akcí, návštěv, besed, vystoupení či jednání. Všude na snímčích vítali a objímali vyslankyni kubánského lidu s otevřenou náručí v 80. městech naší republiky, Rokycany nevyjímaje. I já stál mezi přítomnými přáteli, hosty a kamarády. Připil jsem míchaným nápojem Cuba libre na zdárné ukončení mise a v duchu děkoval za práci, kterou naše Barbara vykonala ve prospěch i rokycanské pobočky SČKP v průběhu čtyřletého pracovního cyklu.

Barbara byla v Rokycanech několikrát, naposledy 16. listopadu loňského roku. Při svých návštěvách byla přivítána na rokycanské radnici, prohlédla si muzeum, prošla se městem, když kvetly sakury. Dále navštívila ZD v Mirošově a dvakrát se zúčastnila oslav MDŽ v Rokycanech. Pak už pokračovaly besedy s občany a návštěva

škol (ZŠ Jižní předměstí a SOŠ v Rokycanech), kde mimo prohlídky rovněž proběhly besedy. Barbara Montalvo nebude v Rokycanech zapomenuta.

Barbaře přejeme hodně zdaru na novém působišti a v osobním životě pevné zdraví, hodně štěstí a dobrou pohodu. V trvalé platnosti zůstává název článku "Nashledanou, Barbara".

Ing. Michal Vataha, předseda SČKP Rokycany

PLÁN PRÁCE OV KSČM ROKYCANY NA I. POLOLETÍ 2011

I. Termíny zasedání okresních orgánů:

Jednacímí dny jsou s t ř e d y

Zasedání OV KSČM: 19.01. - 16.03. - 18.05. 2011 od 16,00 hod.

Zasedání VV OV KSČM: 05.01. - 12.01. - 09.02. - 23.02. - 09.03. - 30.03. - 13.04. - 27.04. - 11.05. - 08.06. - 22.06. 2011 od 16,00 hod.

Porady s předsedy ZO KSČM: 26.01. - 23.03. - 25.05. - 2011 v 10,00 a 16,00 hod

Jednání redakční rady Listů z Rokycan: každý pátek

Závěrka Listů z Rokycan: 14.01. - 18.02. - 11.03. - 22.04. - 20.05. - 24.06. -

II. a/ Stálé body jednání VV OV a OV KSČM:

- kontrola usnesení z minulého zasedání a schválení zápisu
- zpráva o činnosti z předcházejících jednání
- informace z jednání vyšších stranických orgánů zasedání ÚV, VV ÚV a PL KR KSČM

- organizační otázky a různé

II. b/ Průběžně předkládané body jednání VV OV a OV KSČM

- aktuální politicko-ekonomická situace v jednotlivých místech působení ZO KSČM
- průběh VČS ZO
- plnění rozpočtu OV KSČM a stanovisko ORK KSČM
- schůzová činnost ZO KSČM a delegování zástupců OV KSČM na ČS
- přijímání nových členů a řešení aktivity stranických organizací

- informace o práci jednotlivých komisí OV KSČM

III. Hlavní úkoly OV KSČM na I. pololetí roku 2011

- provést zhodnocení VČS ZO KSČM, zajistit kádrovou přípravu VČS ZO, OK a KK, 2011 - 2012

- upřesnit řídicí práci OV KSČM k ZO KSČM - vést ZO KSČM k pravidelné stranické činnosti a to v konání členských schůzí i akcí pro veřejnost,

- zvýšit spoluzodpovědnost členů VV, OV a členů okresních orgánů za činnost okresní stranické organizace. Pověřovat je konkrétní pomocí těm ZO KSČM, které ji potřebují

- připravit návrh práce stranických orgánů a organizací KSČM v okrese,

- zlepšit součinnost se zastupiteli zvolenými za KSČM na úrovni ZO i OV KSČM

- pozornost věnovat příspěvkové morálce členů KSČM - zejména placení ČP ve správné výši a odpovídající časové posloupnosti. V hospodaření OV KSČM důsledně vycházet z HS KSČM,

- zvýšit pozornost přijímání nových členů KSČM,

- zpracovat "Návrh opatření ke zlepšení efektivity stranické struktury v okrese" v návaznosti na usnesení z 26. června 2010

Oslava MDŽ: 2. března 2011 - krajská oslava MDŽ v Plzni,

5. března 2011 - okresní oslava MDŽ v Rokycanech - sokolovna

Okresní oslava 1. máje 2011 v Rokycanech

9. května 2011 - Štafeta k 66. výročí osvobození Československa - demarkační linie.

Předložený návrh Plánu práce okresní organizace na I. pololetí 2011 je rámcový a bude průběžně doplňován o usnesení z jednání VV a OV KSČM, i ze zasedání ÚV KSČM.

Stanovisko k volbám v Bělorusku

23. 12. 2010 Ivan HOPTA, předseda strany Úsvit, poslanec Prešovského samosprávného kraja.

<http://www.halonoviny.cz/articles/view/213288>

Ako medzinárodný pozorovateľ som mal možnosť zúčastniť sa prezidentských volieb v Bielorusku. Chcem v tejto súvislosti vyjadriť rozhodný protest proti tomu, ako o situácii v Bielorusku informujú niektoré západné médiá, vrátane slovenských i českých.

Ich informácie sú úplne zavádzajúce a nepravdivé a zrejme majú jediný cieľ - diskreditovať Bielorusko a najmä jeho prezidenta v očiach svetovej verejnosti.

Volby, podľa toho, čo som mohol vidieť na vlastné oči, boli slobodné, demokratické a plne zodpovedali európskym štandardom. Alexander Lukašenko v týchto voľbách presvedčivým spôsobom zvíťazil, a to z jediného dôvodu, že politika, ktorú robí, má v spoločnosti veľkú podporu. Bielorusko pod jeho vedením dosiahlo životnú úroveň, o ktorej mnohé krajiny môžu iba snívať. Označovať Alexandra Lukašenkua za posledného diktátora Európy môžu iba idioti, ktorí nikdy Bielorusko nenavštívili, resp. sú za to dobre zaplatení. Bieloruský prezident Lukašenko je totiž posledným normálnym prezidentom Európy a Západ, ako aj Rusko, ho nemajú radi iba preto, že nedovolil rozpredať národné bohatstvo vlastnej krajiny. Ak by to urobil, ihneď by ho zaradili medzi demokratických politikov.

Čo sa týka demonštrácie po voľbách, treba zdôrazniť, že sa začala už takmer hodinu pred zatvorením volebných okrskov, teda v čase, keď ešte neboli známe výsledky volieb. Nebola v súlade so zákonmi Bieloruska vopred oznámená, ale aj napriek tomu prebiehala bez akéhokoľvek zásahu polície. Tá zasiahla až vtedy, keď demonštranti zaútočili na budovu vlády, v ktorej zasadala ústredná volebná komisia, a začali na nej rozbiť okná a dvere.

Všetky tieto skutočnosti by si malo uvedomiť aj naše ministerstvo zahraničných vecí a nevydávať stanoviská, ktoré možno vyhovujú USA alebo niekomu z EÚ, ale sú pritom úplne nepravdivé a zavádzajúce. Bielorusi sú čestným, pracovitým, kultúrnym, vzdelaným a hrdým národom, a preto my, Slováci, mali by sme s nimi rozvíjať priateľské vzťahy a nie vydávať vyhlásenia, ktoré nás nectia. Hanbím sa aj za stanovisko OBSE, nakoľko aj tam pracovali Slováci. Škoda, že len tí, ktorí nemajú

Bielorusko v láske a svojimi názormi doslova urážajú túto slovanskú krajinu.

Novoroční přání z Moskvy

Novoroční přání členům okresní organizace Komunistické strany Čech a Moravy zaslala veteránka "95. gardové střelecké divize" Rudé armády Maria Michailovna Rochlina z Moskvy (na fotografii), která prodělala boje od Moskvy po Berlín a po 10. květnu 1945 dorazila se svou jednotkou jako zdravotnice do rokycanského předměstí Borek. Již jednou navštívila Rokycany. Je mimo jiné také iniciátorkou

udělení Stalingradské Pochodně Vítězství městu Rokycany v r. 2005 – jako jedinému městu mimo území bývalého Sovětského svazu.

Ve svém dopise děkuje všem členům strany za přátelství, za věrnost i za odvahu. Děkuje také za krásné vzpomínky z průběhu své návštěvy v Rokycanech. Přeje všem členům strany i občanům města mnoho zdraví, pracovních úspěchů a osobního štěstí v novém roce 2011.

I my, občané z oblasti Rokycanska, se rádi připojujeme k upřímnému přání hodně zdraví a úspěchů naší statečné Marii Michailovně Rochlině s přáním, aby opět zavítala mezi nás při příležitosti oslav porážky fašismu a nacismu a – osvobození Československa od nacistické okupace. Neboť Rudé armádě vděčíme za to, že ukončila šestiletý nacistický teror a další masakry na civilním obyvatelstvu, a této zemi přinesla svobodu. Nezapomínáme na to, že za osvobození Československa položilo své životy přes 145 tisíc vojáků Rudé armády.

Redakce Listů

Několik upřímných hesel z demonstrace hasičů a policistů v Praze dne 15.12.2010

Hasiči a policisté protestují v Praze, kvůli škrtům 10:45 15.12.2010

Praha - Více než 200 policistů a hasičů ráno demonstrovalo před Poslaneckou sněmovnou, aby protestovali proti snižování platů a úsporným opatřením vlády.

Protestující hasiči a policisté poté přecházeli před sněmovnou a vykřikovali hesla:

Ted', když vnitro řídí Radek, budeme mít holý zadek

"Už jsme tady"

a "Vy z nás máte strach".

Byli také vybaveni transparenty s nápisy:

"My vás chráníme, vy nás likvidujete, vaši hasiči" nebo "Sobě víc, nám nic, styďte se".

Poslanci jsou větší nebezpečí než požáry!

Nečas a Kalousek a jim podobní ksindly nám vánoce nezkaží!

My vás chráníme, vy nás likvidujete! Hasiči.

Nechceme sahat do svědomí hasičů, policajtů, lékařů, pedagogů, ale přesto bych chtěl položit jednu naivní otázku: kde jste, vážení zachránci, ochránci a vychovatelé naší mládeže, byli v květnových volbách r. 2010 a koho jste tehdy volili?

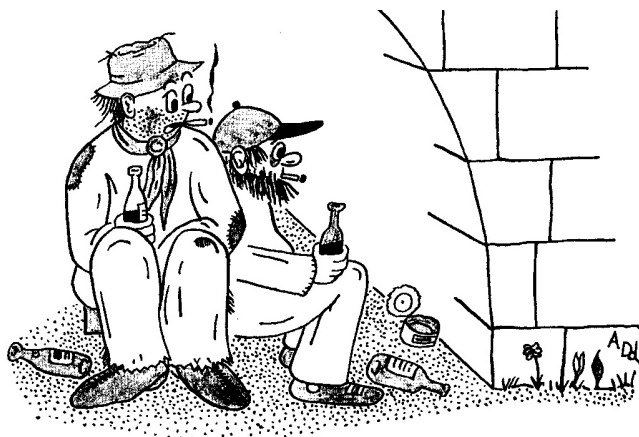
Kapitalismus v permanentní krizi

1. Je kapitalismus legální a legitimní?

Kapitalismus v jakékoli formě a podobě - anglický, německý, holandský, severoamerický - klasický 19. století, kapitalismus jako imperialismus jako fašismus, jako nacismus, jako „polistopadová demokracie“, jako tržní hospodářství, jako „černá ruka“, jako „statečný obhájce demokracie, svobody a humanismu“ - kapitalismus tisíci tváří, se tváří, že jakoby jediný společenský systém měl na planetě Zemi legitimní právo pobývat a vládnout. Ostatní nabízené systémy - například socialismus, jsou pro něj zcela nepřijatelné a nelegální, ba zločinné. Stejně tak si to představuje také náboženství katolické, které se domnívá, že jediné ono je legální, ostatní náboženství jsou pohanská, kacířská a zločinná... Ke své falešné představě o historické i mravní legitimitě vládnout, si kapitalismus postupně vytváří již několik století svá „legalizační“ pravidla - armádu, policii, soudnictví, legislativu, která mu ospravedlňuje všechny obrovské zločiny - i představu, že tu bude navěky a „nikdy jinak“... Stále však zapomíná, že i povstání a revoluce jsou legální a legitimní již od pračasnů, kdy se v lidské společnosti zrodila nerovnost. Že obrovské masy utlačovaných mají taky legální právo rozhodovat o svou současnost i budoucnost, že i jejich povstání a revoluce jsou legitimní - byť v čase a prostoru kapitalismu jsou prohlášeny za nelegální, extremistické, teroristické a zločinné. Zejména v posledních desetiletích jsou veškerá revoluční hnutí - národněosvobozencká, sociální, protiimperialistická apod. charakterizována jako extremistická a teroristická a také zločinná. V této větě si dnešní kmotři kapitalismu velice libují - vše, co se jim nelíbí a je proti ním, je zločinné.

Dlouhá cesta lidstva ukazuje, že kapitalismus i v jeho předchozích formacích (otrokářství, feudalismus) je nejhorší variantou pro lidstvo. Nenechme se oklamat relativně dlouhou existenci jeho „nadvlády“ nad světem. Lidský vývoj se zrychluje. Současně velmi rychle - i přes neúspěšný a nedokončený experiment se zavedením socialismu v řadě zemí světa - se prosazují staronové myšlenky socialismu a sociální spravedlnosti. Říjnová revoluce i nástup socialismu v řadě dalších zemí po porážce fašismu po r. 1945 - přiznejme si - to již nebyl jen experiment jako například Pařížská komuna v r. 1871, české husitství v 15. století či Spartakovo povstání otroků v r. 72 př. Kristem. Socialismus zavedený v Evropě a v Asii ve 20. století již byl počátkem dalších etap socialismu, které brzy nastanou po evolučním či revolučním krachu kapitalismu v částech světa.

Přece nikdo nemůže věřit, že mohou trvale lidovým masám vládnout takoví kapitalističtí vládcové, jací vládou dnešnímu světu i malému Česku - vždyť sami sobě

Před 21 lety jsem zvonil klíčkem. Byly od bytu, chaty, garáže, auta...

(... a dnes vesele byvakuji pod mostem ...)

dokazují, že to jsou skuteční loupežníci, jimž nejde o nic jiného, nežli o zisky...

2. Kapitalismus v permanentní krizi, ale jeho stav je zatím stabilizován

Masy lidí v rozhodujících okamžicích společnosti se často chovají stádně. Markantně to ukázal listopad 1989 a to nejen v Československu, ale v celé východní části Evropy. Měli se v jistotách dobře, dneska však většina je postižena chronickým morem zvaným kapitalismus. Ale v r. 1989 se rozhodli. Ve volbách v květnu r. 2010 se zachovali stejně. Nechali se obalamutit jalovými sliby dvou staronových stran - stranou Věci veřejné a TOP 09, která se odštěpila od ODS a KDU-ČL. Tyto dvě strany, které mocně vtrhly do parlamentu, nepřinesli nic nového i v rámci kapitalismu - jejich představitelé si přišli jen pro posty a pro rabování státního rozpočtu, který se skládá jen z daní občanů. To je totiž poslední vydatný pramen, který je možno ještě plundrovat - 500 miliónů pro ODS? Zařídí to ten a ten ministr a jeho úředníci, kteří „spravují“ rozpočet. Zatímco ministr zahraničí bez vědomí svých kumpánů ve vládě vstupuje s celou Českou republikou do „Ligy proti komunismu“ (za nacistické okupace se nazývala „Česká liga proti bolševismu“).

Kapitalismus žije v permanentní krizi, ale toho mnozí občané nevšímají očekávajícíce, že jim kapitalismus vedle obrovského množství slibů zasadí do zahrady také stromy s pečenými kuřaty či s čerstvými jelyty.

Kapitalismus je v krizi od svého vzniku, neboť je tvořen kmenovými a chronickými chorobami - vědomě a programovitě pěstuje v lidské společnosti Nerovnost - Nesvornost - Nevraživost a Nepřátelství, neboť jen tak může existovat a společnost ovládat. Zatím však, byť prožívá jednu z největších krizí, lze odborně konstatovat, že jeho stav je stabilizován - samozřejmě z peněz tzv. daňových poplatníků, čili širokých lidských mas.

Není nic mimořádného, že od listopadu r. 1989 žijeme v permanentní krizi, která je přirozeným produktem a zlem kapitalismu. Za kapitalismu je nerovnost, vykořisťování většiny menšinou vlastním produktem, a s ním i dnešní kapitalismus, nacismus, fašismus, rasismus, agrese, války, podmaňování celých národů a států...

Opakem kapitalismu je socialismus, který není jevem náhodným, ale zákonitým. Socialismus není politickou stranou, občanským sdružením či nějakým hnutím, ale je to celosvětová ideologie a idea, která zákonitě působí jako opozice proti kapitalismu (imperialismu). Pokusy „knížete“ Schwar-

zenberga a jeho kumpánů z Litvy, Lotyšska, Estonska, Bulharska, či Maďarska o mezinárodní likvidaci socialismu, reprezentovaného komunistickými stranami jsou proto směšné, tak jako podobné – i násilné pokusy předchozích imperialistických a fašistických států – USA-Británie, Německa, Itálie, Španělska, Portugalska, Helady, Chile atd. (ros)

160. let řádění antikomunismu

Doporučují, aby všichni antikomunisté z Česka, Polska, Rumunska, Bulharska, Litvy, Lotyšska, Litvy, Estonska spolu s pověstně zlým ministrem vnitra Rakouska z let 1849-1858, pak s dalšími rakousko-uherskými ministry vnitra, s vrahy Rosy Luxemburové a Karla Liebknechtav Německu, spolu s Hitlerem, Goebellsem, Mussolinim, Frankem, Salazarem a dalšími komunistobijci z domova i z ciziny a odjinud, **založili „Světovou Antikomunistickou Internacionálu“ (SAI) nebo „Světovou Ligu proti komunismu“**. Antikomunismus respekt. pronásledování komunistů (ve skutečnosti socialistů - prvních zastánců a šířitelů idejí Karla Marxe a Bedřicha Engelse, obsažených v Komunistickém manifestu, vydaném v únoru 1848), začal v Českých zemích v době zvané Bachův absolutismus, s jehož přispěním se po revoluci r. 1848 naplnily věznice Rakouska, Uherska i Českých zemí tisíce revolucionáři, republikáni a socialisty, propagující ideje Komunistického manifestu.

Proti socialismu a socialistům se po vydání Komunistického manifestu podnes spojili ve společné štvaní všichni císařové, carové, králové, knížata, feudálové, fabrikanti, církve, vykořisťovatelé všeho druhu a profesí, se svými dvory, policejními aparáty, se svými armádami a zbrojařskými magnáty. Za posledních 160 let stačili vyhlásit dvě ničivé světové války jednak za znovurozdělení světa (1. světová) a jednak k vyvracení prvního socialistického státu na světě – SSSR.

Tvář současného antikomunismu - především boj proti socialismu

Nejprve krátká poznámka: Proč současná propaganda mluví jen o „zločinech“ komunismu a nikoliv o „zločinech“ socialismu, když komunismus nebyl nikde instalován? Přece každý myslící člověk ví, že ve všech zemích Východní Evropy, které se po r. 1945 respekt. 1944 odpoutaly od kapitalistického systému, byly konstituovány lidově demokratické režimy, maximálně pak socialistické vlády byt' v čele s komunistickými stranami. Ale proč dnes se nemluví o „socialistických zločinech“, ale jen o „zločinech komunistických?“. Vysvětlení je jednoduché. V řadě zemí světa se střídají ve vládách zpravidla pravice, vedena totálně kapitalistickými elementy, a levice, kterou vedou strany sociálně demokratické i socialistické. Proto si kapitalistická propaganda žurnalistika si zvolili komunismus jak svou antikomunistickou ideologii – aby snad v něčem neurazili své „levicové bratry“ – socialisty a sociální demokraty. To je tedy jen na okraj.

Dnes proti komunistickým stranám se opět organizuje i uvnitř Evropské unie **Imperialistická antikomunistická internacionála, k níž se připojil jménem celé**

české vlády a většiny českého parlamentu i český ministr zahraničí, jeho jasnost kníže Karel Schwarzenberg, jehož rod neblaze vládl v různých funkcích v Českém království již od třicetileté války (1620) v nejvyšších habsburských funkcích (kardinálové, maršálové apod. – a to vždy proti Čechům). Po krátké pause v době první republiky, kdy bývalé feudální rody byly z panování odstaveny, objevily se opět v době IV. České republiky – tedy v dnešní době. A to zcela razantně: výzvou vyhlásit komunismus, komunisty a komunistické strany, socialismus a skutečné revoluční socialisty za zločinné, s výzvou, aby komunismus byl veřejně deklarován a srovnáván s nacismem a s jeho zločiny nezávisle na tom, že německý nacismus, italský, španělský, řecký, portugalský, severoamerický fašismus i japonský militarismus viděli v komunistech – socialistech své největší nepřátele a fysicky je ničili po statisících a miliónech po celém světě.

Kdo přinesl v Evropě v době II. světové války největší oběti? Státisíce a desítky milióny komunistů padly v zemích Evropy v boji proti fašismu a nacismu. Představme si, že vojenské i civilní ztráty Sovětského svazu v boji oproti evropskému fašismu se odhadují na 32 až 41 miliónů lidí, z nichž čtvrtina až třetina, kteří bojovali se zbraní v ruce, byli členové komunistické strany. Nejsilnější odbojové hnutí proti okupantům v ostatních zemích Evropy vedli komunisté.

V Československu zahynulo v boji proti nacismu přes 25.000 komunistů. A nyní podle českého ministra zahraničí K. Schwarzenberka a jeho kumpánů mají být charakterizováni jako zločinci, zatímco veteráni divizí SS z Ukrajiny, Lotyšska, Litevska, Maďarska, Rumunska a jiných zemí EU, banderovci aj. veselí mašírují po hlavních městech těchto zemí vždy v květnových dnech jako bojovníci také – proti komunismu.

Proč taková smrtelná nenávisť proti skutečným socialistům, kteří jsou organizováni v komunistických stranách a proti komunistickému hnutí vůbec, které jako jediné hnutí tvoří pevnou opozici proti kapitalismu? Vždyť kdyby nebylo socialistického hnutí od jeho počátku z poloviny 19. století, které svým vytrvalým zápasem nejvyšší měrou přes obrovské překážky a persekuci přispělo k posunutí všech zemí světa k pokroku, nebyl by ani dnešní svět – dnes bychom žili bez socialistického hnutí jako v době feudalismu či vrcholného imperialismu v nejhlubším sociálním i lidském útlaču. „Toto hnutí přineslo všeobecné volební právo, sociální zákonodárství, družstevnictví a celkovou demokratizaci západní společnosti, kterou nyní považujeme za samozřejmý standard...“ – cituji několik slov jednoho novináře. Nejen to: výsledkem stošedesátiletého zápasu pod vedením sociálně demokratických, socialistických a komunistických stran bylo dovršení prvního stádia dekolonizace celých kontinentů – zejména po druhé světové válce, kdy národy Asie, Afriky, Střední a Jižní Ameriky svrhávaly koloniální okovy a vytvářely základy své národní existence. Obrovský podíl na vítězství nad nacismem, fašistickými státy i nad militaristickým Japonskem měl první socialistický stát na světě – SSSR, komunistické strany pak přinášely po desítkách tisíc obětí ve jménu svobody a lepší budoucnosti. Jeden příklad z malého prostoru: Mezi více jak 500 popravenými a umučenými v době nacistické okupace na Rokycansku bylo 59 komunistů, mezi zatčenými a vězněnými v nacistických káznících a koncentračních táborech bylo více jako sto členů komunistic-

ké strany, množství dalších bylo zapojeno do ilegálního boje proti nacistickým okupantům. A nyní kníže podepisuje výzvu, aby tzv. komunistické „zločiny“ byly srovnávány se zločiny hitlerovského Německa, a kdo by s touto výzvou nesouhlasil, tak by měl být souzen a exemplárně trestán. Vždyť tato výzva k potírání komunismu kráčí těsně vedle snah nacistů programově likvidovat komunisty, socialisty i další protinacistické skupiny, bojující na život a na smrt proti militaristickému dítěti imperialismu – proti fašismu – neboť fašismus i nacismus byly a jsou dětmi kapitalismu.

Je v tomto směru dnes velmi podezřelé spojení české zahraniční diplomacie s takovými „bratrskými zeměmi“ jako je Maďarsko, Bulharsko, Litva, Estonsko, Lotyšsko, kde o nějaké byť naivní demokracii se nedá vůbec mluvit a kde se pěstují veřejně pochody nacistů z býv. divizí SS...

Jak to bylo v době nacistické okupace?

„Česká liga proti bolševismu 25. ledna 1944: Stálý postup Rusů a jejich pronikání blíže k centru Evropy a na Balkán (od Stalingradu v r. 1943), německé porážky na východní frontě, má za následek, že vzrůst protiněmecké propagandy i nálady v obsazených zemích, tedy i u nás, nutí Němce k užití silnějších prostředků a povzbuzení protiruského smýšlení veřejnosti. Záměrně se nepoužívá slovo „Rusů, Rusko, ruské vojsko, **nýbrž jen bolševik, bolševické vojsko (asiaté apod.)** a v novinách nápadně upravenými a dryáčnický psanými články vzbuzuje hrůza před ruským státním, hospodářským a kulturním zřízením. Aby tento papírový boj byl lépe organizován a vzbudil dojem, že jde o projev našeho národního společenství, **byla v Praze na nátlak Němců zřízena „Česká liga proti bolševismu“, jejímž předsedou po různých nezdařených pokusech určen respektive nakomandován universitní profesor dr. Drachovský, rodák zbirožský.** Ve výboru jsou představitelé našeho veřejného života (rovněž nakomandováni) z různých vrstev obyvatelstva. **Také v Rokycanech byla tato organizace založena,** ale nijak veřejně nevystoupila, stačilo, že byla ustavena a tím bylo vše odbyto.“ Tolik tedy kronikářský zápis o kdysi neslavné době nacismu. Chce česká zahraniční politika pokračovat v šlépějích tehdejší doby? (Cis)

O totalitních režimech

Nejběžnějšími slovy, kterými se dnes a denně setkáváme, jsou slova demokracie, svoboda, humanismus a totalita, totalitní režim a pohrdlivě vyslovované slovo totalita, totalitní režim a komunistický režim..

Kam se jen pohneme, kam se jen vrtíme, cokoliv přečteme, cokoliv uslyšíme a uvidíme od rána do hluboké noci – všechna média, všichni dnešní extralidé, propaganda a propagandisté výsměšně nás krmí hlubokomyslnými řečmi o totalitě, totáči a totalitním režimu. Vůbec nikoho nenapadne trochu přemýšlet, prostě když chce někoho postrašit, ubrat mu z platu, z peněženky, žvanec z úst – tak vytasí „totalitu“. A přitom si s chutí odplivne. Každý dobře víme, že takto se charakterizují ti, kteří kradli a loupili, kradou a loupí a budou krást a loupit kdysi fungující lidově demokratický režim, po ústavě r. 1960 pak řečený socialistický režim, jehož jed-

nou z chyb bylo, že si do ústavy dal zapsat, že vedoucí silou v národě při budování socialismu je komunistická strana. A tak všechno, od československé ústavy až po zubní oddělení na Zapadlé Lhotě či na nádražní toaletě – vše bylo totalitní. I lidé by měli být totalitní. Všichni, kteří v tomto státě žili – samozřejmě až na tak zvané chartisty, aktivisty a disidenty – což je jedno a totéž, kteří odmítali tzv. „totalitu“, sami veřejně a nerušeně hlásali boj proti socialismu a vyzývali k jeho svržení a nastolení kapitalismu a kapitalistické totality. A taky k prosazení dnešní pakultury, dnešních tristních čili smutných poměrů v celé společnosti, kdy jedni bohatnou (menšina) a druzí (většina) chudne.

Je-li však něco lapidárně totalitní a totalitářské, pak je to kapitalismus a zvláště pak ten dnešní naprogramovaný a programový kapitalismus, který má jediný cíl - vymazat z hlav starší generace, že existoval nějaký socialismus se svými klady (i zápory), ale většinou s klady pro prostého člověka. Kapitalismus kromě žvástů o svobodě, demokracii a humanismu nenabízí nic jiného, neboť všechno, v čem dnes žijeme je totálně podřízeno k prohlubování nerovnosti mezi lidmi, k vykořisťování a ponižování člověka člověkem. Zisk je v něm nejvyšším bohem a nejvyšším právem.

Tento totální a doslova totalitní režimový kapitalismus, který se stydlivě ale zcela nestydatě halí do hávu demokracie, potlačuje veškerá základní lidská práva i jistoty včetně materiálních, která nám každému z nás rozdala zdarma matka Příroda: právo na práci a tím i na přiměřený plat, právo na zdraví, právo na bydlení, právo na dostatek slunce, vody, čistého a dýchatelného vzduchu, - i lidské právo na dostatek jídla, vody, právo na bezpečnost, na důstojné stáží i důstojné narození..

Dříve masírovala české a slovenské palice svými lži a polopravdami Svobodná Evropa, dnes dělají totéž tisíce těchto „svobodných Evrop“ a médií.

Dnešní totalita: Všichni zprava i ze středu, shora i zdola nám obyčejným lidem dělným vyhrožují a své zlé skutky uskutečňují: Vyhrožují, že budou škrtat státní rozpočet, rázně sahat na dělnický platy a na důchodcovskou hotovost, bagrovitě nám zdražují léčbu v nemocnici, léky, školní vzdělání, a hlavně nejnutnější životní potřeby, jídlo, vodu, plyn, elektřinu, nájemné.

Kdo provádí tuto „očistu ve společnosti? Pánbů? To by si setsakramentský rozmyslel zdražovat nám sluneční světlo a teplo, přírodní vodu, plyn, ropu, déšť i sníh. Lidé by ho zaručeně při první defenestraci shodili z desátého patra. A kdo tedy drží klíče k těm základním vstupům lidské existence? Je to kapitalistický systém – a hlavně – lidé, kteří v něm vládnout nad ostatní většinou – říká se jim mocní tohoto světa – tedy boháči, bankéři, lichváři, podnikatelé, zbrojaři, mafíáni, vojáci – žoldáci všeho druhu. Všichni tito lidé se nám fyziognomický podobají, mají dvě nohy, dvě ruce, ale mají i zvláštní touhu – jako kleptomanií krást a bohatnout.

Všude, kde žijí lidé, jsou samozřejmě problémy. Zatímco za socialismu se problémy tlumily a odstraňovaly, za kapitalismu se doslova pěstují hydroponicky, aby rychle rostly, neboť čím větší problémy v lidské společnosti, tím bezpečněji pro vládnoucí vrstvy. Lidé dole se nesnaží udělat pořádek ve společnosti, jelikož mají problémy s odstraňováním svých problémů – s bídou, mizérií, s nezaměstnaností, chudobou, opovržením, ponižováním lidské důstojnosti atd.

Za kapitalistické totality se daří po kapitalisticku domestikovat (převychovávat) mladou generaci zejména proto, aby nic nevěděla o socialismu a jeho kladech, ale aby zřízení jejich dědů a otců nenáviděli.

Zapomeňme na socialistickou „totalitu“. To byly pro většinu lidí zlaté časy. A nazveme pravým jménem nynější kapitalistický režim, kde nejživějším sloganem je „A bude hůř!“ a kde se totalitě daří nejlépe. Oponenti tohoto výkladu však mohou oponovat základní otázkou: Když tedy socialismus byl lepší, než dnešní kapitalismus, proč lidé při dnešních „demokratických“ volbách nevolí ve své většině socialismus, ale právě naopak – volí pravici a tím pádem kapitalismus?

Odpověď je lapidární: Protože obrovské finanční prostředky, obrovská mediální propaganda a tlak kapitalistického aparátu působí na společnost katastroficky. Z lidí tyto nástroje vychovávají primitivní tvory, podobající se domestikovaným zvířatům – psům, skotu a jiným, k níž docházelo před deseti tisíci léty na planetě Zemi. Ano, dnes zejména mladší generace se skutečně podobá kdysi dávno domestikovaným tvorům, kteří k tomu, aby přežili, stali se poslušnými svým dvounohým pánům. I dnes se většina občanů bojí, aby nepřišla o práci, aby nebyla ponižována, bojí se o svůj život...

Paradoxem je, že dnes nejsou sice fronty na banány a na toaletní papír, jak nám neustále opakují žurnalisté všech věr a kalibrů, za to však jsou fronty nezaměstnaných před úřady práce či fronty před úřady, kde se vydává sociální podpora aj. A tyto fronty - nejen v Česku, ale i v celé Evropě s 25 milióny nezaměstnanými – jsou smutné až tragické, neboť sumárně (s rodinnými příslušníky) tvoří až 100 miliónů lidí, požívajících bídu a mizérii dnešní kapitalistické demokracie. (Cis)

Čeští senátoři na návštěvě u sousedů

RNDr. Marta Bayerová, senátorka za KSČM a zastupitelka města Znojma 4. 12. 2010

V minulém týdnu se dle celoročního plánu zahraničních cest sešli zástupci výše jmenovaného výboru senátu s poslanci Sejmů Litvy a Lotyšska.

Důvodem je upevnění diplomatických a přátelských vztahů mezi všemi třemi státy, které jsou členy Evropské unie. Diplomatické styky mezi Litevskou republikou a ČSFR byly navázány 9. září 1991 po obnovení litevské nezávislosti. ČR byla Litvou uznána 5. ledna 1993. V obou zemích jsou zřízena diplomatická zastoupení na úrovni velvyslanectví. Vztahy mezi našimi zeměmi jsou na výborné úrovni.

Mezi ČR a Lotyšskem existují rovněž tradičně dobré vztahy, diplomatické styky byly navázány od 1. 1. 1993, ale mezi Československou a Lotyšskou republikou existovaly již od roku 1921.

Poslední oficiální návštěvu před mým senátním výborem vykonal v květnu tohoto roku prezident naší republiky Václav Klaus.

Obě země jsou republikami s jednokomorovým parlamentem (Sejm), v jejich čele stojí prezident, který je volen na 5 let a zvolen může být maximálně dvě období.

Zajímavostí je, že v Litvě se po přímých prezidentských volbách v roce 2009 stala prezidentkou žena a to tehdejší litevská eurokomisařka Dalia Grybauskaitė.

V Litvě se Sejm skládá ze 141 poslanců, z toho jich je 70 voleno poměrným systémem (jako naši poslanci PS PČR) a 71 většinovým systémem (jako u nás senátoři).

V Lotyšsku se Sejm skládá ze 100 poslanců volených poměrným systémem. Volební období je rovněž čtyřleté. Prezidentem je Valdis Zatlers, který byl 31. 5. 2007 zvolen. Poslední volby do Sejmu se konaly 2. 10. 2010, takže jsme měli možnost setkat se s nově zvolenými poslanci a podělit se s nimi o jejich čerstvé pocity.

Po mnoha jednáních na výborech, ministerstvech a obecních samosprávách vyšlo najevo, že máme mnoho společného. Bohužel vysokou míru nezaměstnanosti, nerovné postavení v EP oproti ekonomicky silnějším partnerům, problém se zaváděním „eura“, situaci v oblasti sociálního zajištění, bytovou problematiku, závislost na dodávkách energií a mnoho dalších problémů, které život přináší.

Pozitivní zjištění bylo, že v Rize jezdí české tramvaje, že české stavební firmy staví v těchto zemích hotelová zařízení a rekonstruují památkové objekty. Práce a umění českých lidí si zde vysoce váží. A máme zde dobré jméno, prostě nás Litvci i Lotyši mají rádi. Když zaznělo české slovo, následoval úsměv.

A já jsem si, vážení čtenáři, procvičila po letech „ruský jazyk“, protože touto řečí, kterou mě učil na gymnáziu milovaný pan profesor Cibulka, se v těchto zemích domluví každý s každým.

Návštěva byla samozřejmě využita pracovně, protože Lotyšsko bude za nedlouho předsedat EU a chce se poučit u nás, jak se na tento akt dostatečně připravit.

My nedlužíme nic...

Vážení politici a státní úředníci, nepřejí si, abyste mě každý den neustále masírovali a stresovali údaji o tom, že každý novorozenec má batoh s dluhem 111 000 Kč, nebo že se Česká republika zadlužuje každou minutu jedním milionem korun. Takové zprávy jsou mi k ničemu, protože i když vypnu všechna světla, topení, netelefonuji, zamknu se v bytě a nikam nevycházím, nic s tím neudělám. Na takové zprávy mám pro všechny šéfy této země jedinou odpověď: když neumíte udržet na uzdě státní finance, když neumíte hospodařit, jděte od toho!

Ten 1 bilion 300 miliard korun, které se na mě snažíte hodit, to není dluh nás občanů - to je VÁŠ dluh! Tento dluh jste vyrobili a rozjeli VY. Dělejte si s ním, co chcete, a neobtěžujte nás údaji, které nemůžeme nijak ovlivnit. Země se zadlužuje rekordním tempem, ale já ne. Já na dluh nežiju, naopak, snažím se mít na kontě neustále nějakou tu rezervu v násobku několika měsíčních platů. Nikdy v životě jsem nikomu nic nedlužil. To bych raději umřel hladem! A běda, dozvídám se, že ten VÁŠ nesplacitelný dluh máme teď splatit MY.

Víte, jak to v dějinách dopadlo - v Praze letěli radní z oken radnice už třikrát a není důvod, aby neletěli po čtvrté. Možná je právě těch 888 milionů za projekt Opencard poslední kapkou, po níž přeteče pohár.

Myslete na to, vy, politici a úředníci, kteří nám vnucujete, že jsme v tomto státu na pokraji katastrofy. VY jste tento stát dovedli na pokraj té katastrofy. My vyšší platů, daní, penzí,

odvodů zdravotních či sociálních, stejně jako stanovení výše všech podpor a příspěvků neurčujeme. Pamatujte na to, že od poslední společenské změny uplynulo právě 20 let, a to je v Čechách, jak známo, první předpoklad pro dějinnou změnu. Varuji vás, vzpamatujte se, vezměte rozum do hrsti a začněte pracovat na změně. A až budete mít situaci pod kontrolou a budete nám moci oznámit, že Česká republika snižuje své zadlužení o jeden milion korun za hodinu, pak se pochlubte. Do té doby nás neobtěžujte stresujícími zprávami o vaší kolosální neschopnosti.

S pozdravem občan Bedřich Ludvík

Více o autorovi:

Bedřich Ludvík: Dramaturg hrané tvorby ČT, autor a režisér dokumentů s písničkou, spisovatel a písničkář. Přivedl k životu filmy jako Smradi, Kuře melancholik, Kytice, Výchova dívek v Čechách a přes 50 televizních filmů - za všechny jmenujme cyklus o lidech postižených zločinem - Oběti. Vydal (zatím) čtyři knihy.

Kam peníze, kam jdete...? aneb Tomu říkáme kapitalismus!

V lednu jsme se dozvěděli z médií, že se nezaměstnanost prudce zvýšila na 9,6% a že v Česku mezi 10 milióny obyvatel pohybuje již 560.000 nezaměstnaných (ve skutečnosti však jeden milión). Ale jsou svým osudem šťastní, neboť i ti největší optimisté tvrdí, že bude hůř. Rovněž se dozvídáme, že na jedno volné pracovní místo čeká 18 nezaměstnaných... Inu, buďme taky optimisté, neboť bude hůř.

Ale z médií se taky dozvídáme, že ti nahoře mají taky starosti s kapitalistickým blahobytem, který sotva unesou. Oni totiž ani nevědí, co s penězi, co se svými příjmy. Například nově jmenovaný ministr životního prostředí, který má nahradit předchozího ministra Drobila, který se snažil z rozpočtu „posunout“ 500 miliónů Kč kapitalistických kamsi do bezedných kapes vládnoucí strany ODS. Ale vraťme se k novému ministrovi Tomáši Chalupovi, který o ochraně přírody a ekologii vůbec v životě nezavadil ani šosem od kabátu. Ten dosud působil jako starosta Prahy 6 s měsíčním platem (pouhý pakatel) 83.040 korun a k tomu jako vedlejší plat poslance (městského) dalších 31.900 Kč. K tomu další příjmy, takže jako starosta měl měsíční příjem 180.000 korun. Za členství v představenstvu Pražských služeb si za rok 2009 přišel na dalších 750.000 Kč. A protože i to bylo zřejmě málo, tak jako člen dozorcí rady Pražské energetiky holding inkasoval v témže roce dalších 235 tisíc Kč.

A nyní jde na ministerské křeslo, kde bude měsíčně pobírat „hubených“ asi 120 tisíc korun, což média s lítostí konstatovala, že jako ministr si pohorší „o desetitisíce“. Je to holt další obětavý ministr, který se věnuje vlasti a národu – za tak nuzný plat.

A my ostatní dole – pracující, důchodci, bezdomovci, nezaměstnaní i „sociální slabší“ můžeme být rádi, že náš „plat“ či důchod neklesne o desetitisíce, ale jen o několik tisíc. A pak že se nešetří! (Cis)

Nová vláda — další „klenot“ České republiky

Jistě si každý pozorný čtenář denního tisku, který bedlivě sleduje kroniku kapitalismu posledních dvacet let, sleduje taky, kdo nám, obyčejným smrtelníkům vládne. Nejčerstvější údaje napovídají nám tento seznam ministrů:

Ministrem vnitra je bývalý novinář (bez jakýchkoli dalších zkušeností“, jak se dozvídáme z pera zkušeného novináře),

Ministerstvo kultury řídí zubař,

Ministerstvo zemědělství právní a finančník,

Ministerstvo financí řídí chemik

Ministerstvo dopravy právník,

Ministerstvo obrany geograf

Ministerstvo životního prostředí: nový ministr prý vystudoval žurnalistiku, politologii, historii a právo

Premiérem je původním povoláním fyzik (?)

Dalo by se psát i o dalších ministrech s „chvalně“ známými jmény a profesemi, jako například o „knížeti“ Karlu Schwarzenbergovi (povoláním latifundista čili majitel velko-realit v Česku i jinde), který mimochodem má i rakouské občanství. Ten je ministrem zahraničí, v důsledku čehož hájí na mezinárodním kolbišti věrně a tvrdě české zájmy – zejména pak ve spolku s „Antikomunistickou Internacionálou“, tvořenou jeho kolegy z Rumunska, Bulharska, Litvy, Lotyšska, Polska, možná i některými dalšími zeměmi, kde nacismus a fašismus bují veřejně a beztestně.

Jeden komentátor se pokusil přirovnat složení nynější vlády s československou vládou po roce 1948, kdy na důležitých hospodářských pozicích byli dosazováni tzv. dělníci ředitelé. Ale zdá se, že trefil vedle. Ano, zejména po r. 1948 byli dosazováni dělníci ředitelé, vybrání často přímo z továrních hal a dílen, ale srovnání je liché. Ti poctiví, čestní a pracovití dělníci ředitelé nekradli, neloupili, neobohacovali se na úkor pracujících v továrnách a na polích. Ti se právě valnou měrou podíleli na rychlém a zdravém povznesení těžce rozháraného národního hospodářství včetně obrovských na svou dobu průmyslových komplexů, jako byla Škodovka další. Není pravda, že by ti dělníci ředitelé přinesli do svých fabrik katastrofu, ale pravdou je, že ač jako skuteční dělníci ředitelé, povznesli československý průmysl, zemědělství i všechna ostatní humanistická odvětví společnosti (zdravotnictví, sociální zabezpečení, školství apod.) na takovou úroveň, že sem pak jezdili delegace ze „zlatého západu“ se na tyto úspěchy dívat a nejen to – i poučit se.

Je tedy obrovský rozdíl mezi dělníckými vládami a dělníckým parlamentem z doby socialismu a dnešními vládami talentovaných a bezostyšných zlodějů a korupčníků, kdy 500 miliónů korun sem a pět set miliónů tam (do kapes svých kapitalistických stran) je jen malá hra, spíše hračka.

Jsem však totální pesimista. Obyvatelé dnešního Česka, ač toto vše na vlastní oči vidí a biologicky prožívají, nechávají se vláčet jejich propagandou a jejich sliby neuvědomujíce, že tyto sliby jsou naprosto plané a prázdné, a jediným jejich cílem je hermetické obsazení „koryt“, kam se ukládají daně občanů a k nimž chtějí mít přístup jedině oni... (Cis)